

Splendidum družstvo

**VALBERGOVA
FARMA**

Daniel Janů

VALBERGOVA FARMA

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

VALBERGOVA FARMA

Copyright © Daniel Janů, 2023

Cover © Lenka Stará, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-285-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-286-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-287-1 (PDF)

Obsah

1. Valbergova farma u Cedrové nádrže, jihozápadně od Černošic
2. Seznámení
3. V rozpacích
4. Odkaz minulosti
5. Přiznání
6. Zmizení
7. Zooly
8. Ella
9. Nelítostný vykonavatel
10. Pan Valberg
11. Přání
12. Cesta do města
13. Hledá se Reny
14. Kruh vzpomínek
15. Upřímnost a důvěra
16. Předtucha nebo sen?
17. Pochyby
18. Každý zde má své tajemství
19. Poznej svého (ne)přítele
20. Zachránkyně
21. Naděje

1. Valbergova farma u Cedrové nádrže, jihozápadně od Černošic

Došla jsem ke dřevěnému plotu. Na jednom kůlu visela cedule s velkým bílým nápisem VALBERGOVA FARMA, který v tom šeru šel přečíst. Brankou jsem prošla dovnitř a pokračovala po vyznačené cestě, až k podlouhlému domu. Postavila se před dveře, zaklepala a počkala jsem, až někdo otevře.

Dveře se po chvíli otevřely.

„Přejete si?“ ptá se mě mladý muž se světlým ježkem na hlavě.

Stál ve dveřích a prohlížel si mě od hlavy až k nohám. Díky osvětlení na stropě na mě bylo dobře vidět.

„Posílá mě Ella,“ odvětim a ukazuji červený žeton.

„Tak pojd' dál,“ ukazuje rukou dovnitř.

Ustoupil stranou, abych mohla projít.

„Děkuji,“ kývnu a vejdu do ponuré místnosti.

Uprostřed byl stůl a na něm podivná svítlna.

„Co je to za podivnou věc?“ ptám se ho vzápětí.

„To je petrolejová lampa,“ odpoví.

Zavřel dveře a přistoupil ke mně.

„Posaď se,“ pobídne mě a rovněž usedne ke stolu.

„Hezké.“

„Odkud jsi?“

„Plzeň?!“

„Ptám se tebe,“ pousmál se.

„Ano, Plzeň.“

„A jak se jmenuješ?“

„Hanka, ale říkají mi Blue.“

„To k tobě sedí.“

„To říkala i Ella,“ podotknu s úsměvem na tváři.

Zvláštní holka, pomyslel si.

„Já se jmenuji Olaf a tahle farma patří mým rodičům.“

„Valberg.“

„Jistě. Jsme Valbergovi.“

„Ella je...“

„Ella je nevlastní sestra.“

Zatvářila jsem se takovým způsobem, že Olaf hned pochopil, že tomu asi nerozumím.

„Máme společnou jen matku. Otec se po druhé oženil,“ vysvětluje.

„Měl jsi dva otce?“

„Ne,“ zakroučí hlavou. „Moje matka měla muže, se kterým měla Ellu, pak se rozešli a našla si mého otce.“

„Aha,“ přikývnu na srozuměnou.

Má zvědavost se znovu probudila, když jsem vyzdvihla jméno jejich rodičů.

„Valberg není české jméno, že?“

„Otec mého otce přišel do Čech ze Švédska.“

„Chápu.“

Olaf mi hned na to nabídl něco k pití. Odmítla jsem. Nemám žízeň.

„Budeš chtít u nás zůstat?“ zeptá se mě, a přitom se na mně dívá, jako by mě chtěl sníst.

„Ella říkala, když budu potřebovat pomoc,“ podívá se na červený žeton, který leží na stole. „Mohu přijít sem.“

„V pořádku. Jen bychom ti měli vybrat jiné oblečení.“

„Nelíbí se ti?“

„Tohle je farma. Tvé oblečení se hodí více do města. A pokud utíkáš před lidmi z města, neměla bys vyčnívat.“

„Dobře, souhlasím.“

Kývla jsem a vstala.

„Chceš se převléct hned?!“ podiví se.

„Ano.“

„Dobře, ukážu ti, kde se můžeš osprchovat a převléct,“ řekne a vykročí směrem k vedlejší místnosti.

Otevřel dveře a ukázal mi skleněnou nádrž.

„To je sprcha.“

„Aha.“

„Neznáš?“

„Takovou ne.“

„Jak ses myla?“

„Co?“

„No, jak ses umyla. Večer, když jsi...chodila jsi do práce nebo co jsi dělala?“

„Nemohu ti říct, co jsem dělala,“ odvětim chladně.

„Dobře, nebudu se ptát, ale tady budeš muset pracovat, jestli tady budeš chtít bydlet,“ řekne přísně.

Jeho tón mě překvapil.

„Proč jsi změnil tón? Udělala jsem něco špatného?“

„Ne, to ne! To jen...“

Ve chvíli, kdy se mi podíval znovu do očí, vstoupila do místnosti žena.

„Olafe, kdo to je?“ zeptala se dlouhovlasá černovláska.

„Poslala ji moje sestra, potřebuje pomoc,“ odpoví.

„Jsem Renata,“ představuje se. „Ale může mi říkat Reny.“

„Jmenuji se Hanka, ale říkají mi Blue.“

„Hezké jméno,“ podotkla Reny a mrkne na Olafa.

Všimla jsem si toho.

„Proč jsi to udělala?“ ptám se jí pohotově.

„Chtěla jsem mu naznačit, aby odešel, že to zvládneme,“ odvětlí žena.

„Olafe?!“ otočím se k němu. „My to zvládneme.“

„Jo, jo. Zvládnete holky, samozřejmě. Holky se sprchují přece odděleně od mužů,“ řekne a odejde.

„Proč to řekl?“ ptám se pohledem na Renatu.

„To jsou pravidla.“

Aha!

„Odkud jsi?“ vyzvídá černovláska, a přitom se usmívá.

„Proč se usmíváš?“

„Protože mi připadá, že jsi z vesmíru, když nevíš, jak to chodí ve světě,“ odpoví mi.

„Jsem z Plzně.“

„Dobře,“ přikývne Reny.

„Tohle je opravdu jenom farma? Co je na ní tak zvláštního a proč mě sem Ella poslala? Budu tady v bezpečí?“

„Máš moc otázek. Co kdybychom to probrali všechno zítra. Já ti pomohu se sprchou a pak s oblečením,“ navrhuje Reny.

„Dobře, chtěla jsem jenom...“

„...informace?“

Jako kdyby věděla, co opravdu chci.

„Ano,“ vyhrknu nadšeně.

„Je pozdě, zítra si o tom promluvíme, ano?“

„Ano.“

Reny mi pak pomohla sundat oblečení, které jsem na sobě měla. Když mi sundala gumový vršek, uviděla jizvy u páteře. Neřekla nic. Jen se zastavila na okamžik, když je uviděla. Poznala jsem to. Vycítila jsem tu změnu chování.

* * *

Stála jsem nahá na kamenné podlaze. Pobídla mě abych vstoupila do té skleněné nádrže. Poslechla jsem ji a tam jsem čekala na další pokyn.

„Ty nevíš, jak fungují tyhle sprchy?“ ptá se.

„Ne.“

„Dobře, uděláme to jinak,“ řekne a vstoupí do skleněné nádrže.

Ukázala mi, jak se ovládá a poté vystoupila ven. Pustila jsem vodu. Byla teplá a na první dotyk velmi příjemná. Usmívala jsem se a neskrývala nadšení. Holka, kde si celou dobu byla, pomyslela si Reny.

Reny na chvíli odešla z místnosti. Ale vrátila se během chvílky. Přinesla mi oblečení. V první moment jsem na to koukala jako na zjevení.

„Bavlna,“ pronese Reny.

Ehm!

„To tetování ti dělala Ella?“

„Ano, chceš také tetování?“

„Ne.“

„Nelíbí se ti?“

„Je to hezké a k tvému tělu se to hodí.“

„Co je s mým tělem?“

„Nic, je hezké.“

„Elle se líbím,“ pronesu.

Reny vyvalila oči.

„Jsi na holky?“ ptá se mě vzápětí.

„Co?“

„No, jestli jsi na holky. Sex a tak...“

„Nechci o tom mluvit!“

Můj obranný postoj ji překvapil a ustoupila ode mě.

„Dobře. Oblékni se a půjdeme spát.“

„Do pokoje?“

„Ano.“

„Bude mít mříž?“

„Ne, bože, ne!“ vyhrkne černovláska. „Budeš mít svůj pokoj a v ní budeš mít obyčejnou postel. Nejsi náš vězeň.“

„Jo.“

„Jsme civilizovaní.“

Pokynula jsem hlavou a poslušně vyrazila za Reny. *Co ta holka prožila, že se tak bojí některých věcí? Budeme si s ní muset promluvit,* pomyslela si Reny a zavedla mě do útulné místnosti s postelí. U stěny byla skříň a nějaký malý stolek.

„Lehni si a spi. Zítra pro tebe dojdu a představím tě všem na farmě,“ podotkne a ukazuje na postel.

Poslušně jsem si lehla na měkkou postel. Reny mezitím odešla. V hlavě jsem si vracela dialogy s Olafem i s Reny. V tu chvíli jsem ještě nevěděla, co si mám myslet. Ale jak řekl doktor, musím pozorovat, porovnávat a učit se, jak žijí lidé.

* * *

Reny odešla do kuchyně, kde u stolu seděl Olaf.

„Odkud přišla?“

„Řekla, že je z Plzně.“

„To říkala,“ kývne černovláska. „Spíše mě zajímalo, jak narazila na Ellu.“

„Chová se divně, to je fakt,“ špitne Olaf.

Hm!

Reny se pak s Olafem rozloučila.

„Dobrou noc, Olafe.“

„Dobrou noc, Reny.“

„Zítřek bude velmi zajímavý,“ podotkne a odchází do jiné místnosti.

Olaf jen pokynul hlavou. Když dopil svůj čaj, zhasl petrolejovou lampu a také odešel.

2. Seznámení

Druhý den ráno se shromáždili všichni v jedné velké místnosti. Všichni měli na sobě to podivné oblečení, které sem měla i já. Tolik lidí pohromadě, pomyslela jsem si a sledovala ostatní, jak mě pozorují.

Olaf přistoupil ke mně.

„Vážení, určitě jste si všimli, že se mezi námi objevil nový uprchlík,“ pronese Olaf.

Ella neříkala, že tohle je místo pro uprchlíky? Pousmála jsem se na všechny a čekala, až řekne moje jméno.

„...budeme ji říkat Blue,“ Olaf mě představí a jeho pravá ruka míří na mě.

Se zdviženým prstem pak upozornil, že očekává vstřícnost a pomoc ode všech.

„Nezapomeňte, co se zde učíme, toleranci, pochopení a upřímnosti,“ podotkne.

„Upřímnost a pravda,“ ozve se někdo z přítomných.

Poté ke mně postupně všichni přicházeli, aby se seznámili. První ke mně přišel stejně vysoký mladík se žlutými vlasy.

„Já jsem Patrik,“ představí se a podává mi ruku.

Neotřepaný společenský zvyk, pomyslela jsem si a podala mu svou ruku.

„Mě říkají Jirka,“ pronese mladík s tetováním na předloktí.

Had omotaný kolem stromu a nad tím nápis Paradise.

„Co to znamená?“

Samozřejmě, že vím, co to znamená, ale chtěla jsem být přátelská.

„To je ráj.“

„Proč zrovna ráj?“

Jirku moje otázka zaskočila. Otočil se k Olafovi. Ten pokrčil rameny a pronesl.

„Blue je hodně zvědavá.“

„Je to místo, kde se mají všichni rádi,“ vrací se Jirka k mé otázce, co je ráj.

„Jako tady?!“ obracím svůj pohled k němu.

„Ano,“ odpověděl Jirka.

„Samozřejmě,“ ozve se malá dívka s dlouhými rudými vlasy.

Jirka odešel a přistoupila ke mně dívka, která měla dlouhé černé vlasy. Představila se jako Aneta. Po ní přišel muž, který se jmenuje Radek.

Podal mi ruku a ušklíbl se. Byl to vysoký a mohutný chlap. Cítil se povýšeně, cítila jsem to z něho, a někteří se ho možná i báli. Obzvláště malá dívka s rudými vlasy.

„Markéta,“ šeptne.

Ani se mi nepodívala do očí.

„Já jsem Gunnar,“ pronese vysoký štíhlý mladík s podivným přízvukem.

„Odkud jsi přišel, Gunnare?“ ptám se ho, ale neodpoví.

To jméno také nezní jako české.

„Dobře,“ špitnu a nenaléhám.

„Bydlím tady,“ řekne a otočí se na Olafa. „A jsem bratranec Olafa. Jeho otec je můj strýc.“

„Od té doby, co Česká republika vystoupila z Evropské unie, spousta cizinců se usadila v naší zemi v domnění, že se tady bude žít lépe. Omyl. Občané ve volbách zvolili stranu SAN, zemi pohltila inflace, spousta lidí ztratila zaměstnání a zemi začali řídit v pozadí této politické strany. Vytvořila se řízená skupina názvem Rudá milice, která zatýkala všechny lidi, kteří by chtěli demonstrovat proti současnému stavu. Kdo tak učinil, ozbrojené složky této milice ho zatkli a odvěkli do vězení. Možná, že tací hledají i tebe,“ podívá se Reny na mě.

„Svět se hodně změnil,“ podotkne Markéta.

„A kde je otec Olafa?“

Olaf stál vedle Reny, takže mohl odpovědět za ní.

„Můj otec je nemocný a leží ve své posteli. Moje matka je u něho, ta se k nám připojí později. U snídane,“ odvětí.

„Děkuji, že jste mě přijali.“

„Jsme na farmě. Stranou před technologickým pokrokem a prohnitou společností, kterou řídí špatní lidé,“ pokračuje Olaf.

„Máme výhodu, že oni do těchto míst své vojáky neposílají. Řídí velká města a co se děje na vesnicích, je zatím moc nezajímá.“

„Doposud tomu tak bylo,“ ozve se Jirka.

„Jsme tu už nějakou dobu a nikdo sem nepřišel,“ oponuje mu Olaf.

„Asi nemají důvod,“ promluví Aneta.